

Lamii, Delic. erudit., XV σ. 39-41.

Ἀποστόλης

Ἀρσένιος

(1530 κ. ε.)

ὑπὸ τοῦ Lamius, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 39-41, ἐυδίδεται ἐπιστολή ἀνεπίγραφος, ἀνυπόγραφος καὶ ἀχρονολόγητος, ἥτις

ἀρχεται: "Ἐκ τῆς Πελοποννησίου Ἐπιδαύρου ἐς Ἑνετίας ἐπανιόν, ἀναγκαιῶν περὶ κινήτων πατεπειχόντων με, βίβλον αὐθις ἤκω κομίζων ἀξιολογωτάτην ..."

τελευτᾷ: "... ἐφ' ᾧ τε σέ μὲν ἐμέ γερονταγωγεῖν καὶ περιέπειν, ἐμέ δὲ τὰ τὰ γεραίρειν καὶ εὐθειάζεσθαι ..."

¶ Τὸ χειρόγραφον ^{ἔργον} χαρακτηρίζεται "ἀξιολογώτατον" καὶ "ἀναγκαιότατον" τοῖς περὶ φιλοσοφίαν σπουδάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς περὶ τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας γεγενημένοις τὰ μάλιστα γε συμβάλλεται. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ χγφ ἔσωζε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ "Γερασίου", ὃν ὁ γράφων ταυτίζει πρὸς τὸν Νικόμαχον τὸν Πυθαγορεικόν. "Γερασίου γάρ καλεῖται" (σ. 40). Διορθώτας τὸ ἀνορθό-

γραφον χειρόγραφον κτλ., τό παρέδωκεν εἰς τοὺς τυπογράφους· αἱ δὲ δὲ
παρ' ἐκείνων ἐπιμελῶς σὺν Θεῷ ἐκτετύπεται» (σ. 40). Καὶ συνεχίζει
λέγων ὅτι τὸ βιβλίον προσφωνεῖται εἰς ὄνομα τοῦ ἀποδέκτου τῆς ἐπιστολῆς:
«ἐκτίθημι δὲ τὸ βιβλίον εἰς ὄνομα σὸν τοῦ σοφωτάτου Γασπάρεως...»
(σ. 40)

Παρόμοιον βιβλίον δὲν ἀναγράφεται εἰς τὴν Βιβλιογραφίαν τοῦ Legrand
(τῶν XV-XVI αἰώνων). Πρὸς τινὰ καρδινάλιον Γασπαρί εἶπεν ἀφιερῶσαι συλλο-
γὴν τινὰ παροιμιῶν ὃ ~~πατήρ τοῦ Ἀρσένιου Ἀποστόλου~~ Μιχαήλ Ἀποστόλης,
ὡς λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρσένιου Ἀποστόλης εἰς ἔκδοσιν τῆς «Γαλεωμομαχίας» ἐν
ἔτει 1494, γράφων ὅτι ὁ πατήρ τοῦ «τάς διατριβὰς ἐν Ῥώμῃ πάλαι ποιούμενος,
Γασπαρεὶ τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ Ὄσμου, συναγωγὴν παροιμιῶν συν-
θεῖναι ὑπέσχετο». (Βλ. Legrand, Bibl. Hellén. XV-XVI siècles, τόμ. 1 σελ. CLXV, σημ. 6,
καὶ σελ. 19, τόμ. 2 σ. 340). Πιθανὸν πρὸς τὸν Γάσπαριν τοῦτον ἀπευθύνεται καὶ
ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολή. Ὁ ἐπιστέλλων ὅμως εἶναι μάλλον ὁ

Μονεμβασίας Ἀρσένιος Ἀποστόλης. Οὗτος ἐυδίδων τό 1532

«Τοῦ σοφωτάτου ψελλοῦ, Σύνταγμα εὐσύννοπτον εἰς τὰς τέσσαρας μαθη-
ματικὰς ἐπιστήμας» (Legrand, ἔ.ἀ., τόμ. 1, σ. 212-215) προτάσσει ἀφι-
ρωτικὴν ἐπιστολήν πρὸς τινὰ καρδινάλιον Νικόλαον Ρεδουλφον,
ἣτις ἄρχεται ὅσως περίπου καὶ ἡ παρὰ Λατίους ἀνωτέρω ἐπιστολή:

«Ἐκ τῆς Πελοποννησιακῆς Ἐπιδαύρου ἔνετίαζε αὖθις
ἐπανιών, δεύτερον ἔτος τουτί...» (Legrand, ἔ.ἀ. σ. 213).

Ἀλλὰ κατὰ τὸ περιεχόμενον οὐδεμίαν ἄλλην ὁμοιότητα παρουσιάζουν τὰ δύο κείμενα.